

Severská detektivka roku 2013

JØRN LIER
HORST
POĽOVNÉ PSY

premedia

premedia

**JØRN LIER
HORST
POLOVNÉ PSY**

Edícia LABYRINT, 5. zväzok

This translation has been published with the financial support of
NORLA

Jørn Lier Horst
POLOVNÉ PSY

Jakthundene

Prvé vydanie
www.premedia.sk

Vydavateľstvo Premedia, Bratislava 2014
Grafická úprava textu Izabela Koska
Jazyková redakcia Martin Grbjar

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2012
Copyright © Jørn Lier Horst, 2012
All rights reserved
Preklad © Anna Fosse, 2014
ISBN 978-80-8159-073-3

Dážď prudko narážal o sklo. Voda stekala po oknách a valila sa z odtoku rovno na chodníky. Nahé haluze topoľov sa pod silnými nárazmi vetra dotýkali stien a vydávali škrabavý zvuk.

William Wisting sedel pri jednom zo stolov pri okne. Hľadel von. Lepkavé jesenné lístie sa oddeľovalo od mokrých chodníkov a poletovalo vo víre vetra.

Vonku stálo ťahovacie auto. Akýsi mladý párik sa k nemu práve rozbehol s veľkými kartónovými škatuľami a vzápätí nahľivo bežal späť do vchodu.

Wisting mal rád, keď pršalo. Nevedel celkom prečo, dážď akoby všetko utlmoval. Predtým stuhnuté plecia boli zrazu uvoľnenejšie, pulz pokojnejší.

Zvuk padajúcej vody sa miešal s mäkkými tónmi džezu. Wisting sa otočil k barovému pultu. Plamene sviečok vrhali na steny mihotavé tieň. Suzanne sa naňho usmiala, načiahla sa k polici na stene a stíšila hudbu.

Neboli v tomto lokáli celkom sami. Pri stole z druhej strany barového pultu sedeli traja mladíci. Táto intímna, svojou povahou mestská kaviareň bola pre študentov z novovzniknutého oddelenia Policajnej akadémie oblúbeným miestom na stretávanie.

Znova sa otočil k oknu. Den gylne freden. Kaviareň a galéria, prečítal si oblúkový zrkadlovo otočený ošarpaný nápis.

Bol to odjakživa Suzannin sen. Ako dlho však o tom snívala, to nevedel. Jedného zimného večera odložila knihu, ktorú mala práve rozčítanú, a povedala, že kniha je o akomsi mužovi, čo celý život pracoval na trajekte na rieke Hudson. Celý život sa plavil medzi New Yorkom a Jersey, tam a späť, tam a späť. Deň čo deň, rok čo rok. Až jedného dňa urobil veľké rozhodnutie. Zmenil kurz a otočil trajekt smerom na more v plnej rýchlosti. Celý život sníval o šírom mori. Na druhý deň Suzanne odkúpila túto kaviareň.

Spýtala sa ho, čo je jeho snom, ale neodpovedal jej. Nie preto, že by nechcel, ale preto, že sám nevedel. Svoj život mal rád

taký, aký bol. Bol policajtom a nechcel, aby sa čokoľvek na tom zmenilo. Práca vyšetrovateľa mu dávala pocit, že robí čosi, čo je dôležité a má zmysel.

Nadvihol hrnček s kávou, pritiahol si bližšie nedeľné vydanie novín a opäť sa zahľad do jesennej tmy vonku. Zvyčajne sedával celkom v rohu, kde si ho ostatní nevšímali. V tomto počasí však nebolo vonku veľa ľudí, a tak mohol v pokoji sedieť za stolom pri okne bez toho, aby ho ktokoľvek z okoloidúcich spoznal a vošiel dnu na kus reči. Časom si privykol na to, že ho na ulici spoznávajú, a čoraz častejšie sa dal prehovoriť k účinkovaniu v televíznej talkšou, kde zvyčajne rozprával o svojich prípadoch.

Jeden z mladíkov pri stole si ho nenápadne prezeral, keď vošiel, a drgol do svojich dvoch spoločníkov. Aj Wisting ho spoznal. Bol to jeden zo študentov Policajnej akadémie. Začiatkom semestra ho pozvali, aby im urobil prednášku o etických a morálnych konfliktoch. Mladík sedel v prvom rade.

Wisting vzal do rúk noviny. Na titulnej strane boli prevažne rôzne tipy, ako schudnúť, varovania pred ďalšími zrážkami a intrigy z akejsi televíznej reality šou. V nedeľných novinách len zriedkavo písali o dôležitých a aktuálnych udalostiach.

Line ich volala konzerváky, všetky tie články a príspevky, čo sa im v redakcii povalovali celé týždne predtým, ako vyšli v tlači. Jeho dcéra pracovala v bulvárnom denníku VG už päť rokov. Povolanie sa hodilo k jej vrodenej zvedavosti a kritickému postrehu. Predtým vystriedala viacero oddelení, no teraz pracovala na krimi oddelení. Stávalo sa, že tým pádom z času na čas písali aj o Wistingových prípadoch. Prisúdili mu tým dvojitú úlohu, s ktorou sa však pomerne dobre vyrovnal. Čo sa mu však nepáčilo na dcérinej voľbe povolania, bolo vedomie, že bude pracovať v tesnej blízkosti všetkých krutostí, ktorých je spoločnosť schopná. Wisting bol policajtom už tridsať rokov. Poznal teda drvivú väčšinu podôb, ktoré brutalita a hrubosť dokázali nadobudnúť, a neraz preto v noci nezažmúril oka. Práve preto si želal, aby jeho dcéra zostala podobných vecí ušetrená.

Zbežne prelistoval strany s komentármi a očami prebehol spravodajskú časť. Nečakal, že by našiel niečo od Line. Rozprával s ňou ešte pred víkendom a vedel, že má dnes voľno.

Čoraz viac si cenil ich vzájomné rozhovory o aktuálnych udalostiach. Nebolo preňho jednoduché priznať si to, zmenila aj jeho vnímanie roly policajta. Naňho i na celú pracovnú skupinu sa dívala pohľadom zvonka, ktorý ho už neraz donútil prehodnotiť skostnatené názory. Naposledy si to uvedomil pri spomínanej prednáške pre študentov Policajnej akadémie. Hovoril o tom, aké dôležité pre bezpečnosť a dôveru verejnosti je, aby polícia vystupovala v mene integrity, dôstojnosti a mravnosti. Linine názory mu poskytovali vzácny uhol pohľadu. Snažil sa svojim budúcim kolegom vysvetliť, aké kľúčové sú pre policajta základné hodnoty. Že ide o vecnosť a objektívnosť, čestnosť a úprimnosť a neustále hľadanie pravdy.

Keď sa dostal až k prehľadu televízneho programu na poslednej strane novín, zdvihli sa študenti od stola. Pri dverách zastali, aby si ešte pred odchodom pozapínali bundy. Najvyšší z nich vyhladal Wistinga pohľadom. Wisting sa usmial a kývol mu hlavou na znak toho, že ho spoznal.

„Máte dnes voľno?“ spýtal sa jeden z nich.

„To je jedna z výhod, keď je človek v brandži tak dlho ako ja,“ odpovedal Wisting. „V práci od ôsmej do štvrtej a každý víkend voľno.“

„Mimochodom, vďaka za dobrú prednášku.“

Wisting vzal do rúk hrnček s kávou.

„Milé od vás, to rád počujem.“

Študent sa ešte chystal čosi povedať, vtom však Wistingovi zazvonil telefón. Keď ho našiel, zbadal, že mu volá Line a zdvihol.

„Ahoj, otec,“ povedala. „Volal ti dnes niekto z novín?“

„Nie,“ odvetil Wisting a kývol hlavou smerom k odchádzajúcim študentom. „Prečo? Stalo sa niečo?“

Line neodpovedala.

„Som práve v redakcii,“ dodala na vysvetlenie.

„Nemáš dnes voľno?“

„Mám, ale bola som cvičiť a po ceste domov som sa tu na chvíľu zastavila.“

Wisting si odpil z hrnčeka. V dcére spoznával kus seba. Aj on túžil po poznaní a cítil potrebu byť tam, kde sa niečo deje.

„Zajtra budeš v novinách,“ povedala Line a na chvíľu sa odmlčala. „Tentoraz však pôjdu po tebe.“

2

Line počula, ako sa otec na druhom konci nadýchol. Pohybovala kurzorom po monitore, na ktorom mala otvorený článok o ňom, pripravený na vydanie. Otcova tvár dopĺňala nadpis.

„Ide o prípad Cecilia,“ dodala na vysvetlenie.

„Prípad Cecilia?“ zopakoval otec na druhom konci.

Jeho hlas znel váhavo. Bol to jeden z prípadov, o ktorých nikdy nechcel hovoriť. Jeden z tých ťažkých a nepríjemných.

„Cecilia Lindeová,“ dodala Line, hoci vedela, že otcovi netreba prípad bližšie pripomínať. Bol v tom čase mladým vyšetrovateľom a prípad sa zapísal do dejín ako jedna z najmedializovanejších vražd desaťročia.

Počula, ako otec preglgol a položil hrnček na stôl.

„Áno, a ďalej?“ vyriekol stroho.

Line zdvihla oči od obrazovky. Šéf redakcie práve vstal od stola a vykročil k schodisku. Bol čas na večernú poradu, kde sa vždy doladzovali posledné detaily týkajúce sa vydania novín v nasledujúci deň. Rozhodovalo sa tam okrem iného aj o tom, čo pôjde na titulnú stranu. Článok o otcovi, ktorý sa chystali vydať, zaplnil celé dve strany, a na prvý pohľad bol jedným z tých titulkových. Vražda Cecilie Lindeovej ešte stále rezonovala v pamäti čitateľov, a hoci už od nej uplynulo sedemnásť rokov, nebolo pochyb o tom, že bude noviny dobre predávať.

„Haglundov advokát poslal žiadosť na Komisiu pre zneuvoťtorené prípady,“ dodala na vysvetlenie, keď šéf redakcie konečne odišiel.

Otec na druhom konci zmlkol.

Vedúci oddelenia spravodajstva vzal zo stola stoh papierov a nasledoval šéfa redakcie o poschodie vyššie. Line očami prebehla článok na monitore. Vo všeobecnosti prinášal viac otázok než odpovedí, no Line bolo na prvý pohľad jasné, že ho preberú aj ostatné noviny.

„Do vyšetrovania sa zapojil aj súkromný vyšetrovateľ,“ pokračovala.

„A čo to celé vlastne má spoločné so mnou?“ spýtal sa otec, z jeho hlasu sa však ľahko dovŕpila, že vedel, čo bude nasledovať.

Práve jeho pred sedemnástimi rokmi poverili vedením vyšetrovania prípadu. Medzičasom sa vypracoval na skúseného policajta. Bol známou tvárou, ktorá predstavovala garanciu zodpovednosti a dôslednosti pri plnení agendy.

„Domnievajú sa, že boli nastrčené dôkazy,“ vysvetlila Line.

„Aké konkrétne?“

„Dôkazy na základe DNA. Domnievajú sa, že ich nastrčila polícia.“

Doslova videla, ako otec stisol hrnček v rukách.

„Čím to odôvodňujú?“ spýtal sa.

„Ten advokát poslal vzorky na opätovnú analýzu a domnieva sa, že niekto nastrčil cigaretový ohorok, na ktorom sa našli stopy DNA.“

„To tvrdili už vtedy.“

„Ten advokát hovorí, že to vedia dokázať, vraj dokumentáciu poslali Komisii pre znovuo tvorené prípady.“

„Nechápem, ako by sa v tomto prípade dalo ešte niečo dokázať,“ zamrmal otec.

„Údajne majú nového svedka,“ pokračovala Line. „Môže poskytnúť Haglundovi alibi.“

„Prečo sa ten svedok neprihlásil vtedy?“

„Prihlásil sa,“ povedala Line a naprázdno preglgla. „Vraj vtedy s tebou telefonoval, ďalej sa však nič nedialo.“

Na druhom konci sa rozhostilo ticho. „O chvíľu tu máme

večernú poradu,“ pokračovala Line. „Budú ti telefonovať a žiadať vyjadrenie. Mal by si si niečo pripraviť.“

Otec mlčal. Line zastala pohľadom na obrazovke. Fotografia jej otca zaberala väčšinu miesta. Vybrali jednu z tých, ktoré vznikli pred rokom v súvislosti s jeho účinkovaním v spomínanej talkšou. Štúdiové kulisy sa dali ľahko rozoznať a v tomto prípade mali za úlohu nenápadne zdôrazniť, že zákon porušil známy vyšetrovateľ.

Jeho husté, tmavé vlasy pôsobili na fotografii trochu neupraveným dojmom. Úsmev vyzeral strnulo a vrásky na tvári prezrádzali, že toho veľa zažil.

Pohľad v tmavých očiach hľadiacich do objektívu bol pokojný. V televíznom programe, z ktorého fotografia pochádzala, vystupoval ako skúsený policajt na správnom mieste, ktorý sa vo vyšetrovacej praxi angažuje aj ľudsky. Už zajtra však mohol titulok pod tou istou fotografiou dopomôcť k tomu, aby ho verejnosť začala vidieť inými očami. Pohľad mohol rovnako dobre pôsobiť chladne, strnulý úsmev falošne. Jeho mediálna moc sa zmenila na bezmocnosť.

„Line?“

Prisunula si telefón bližšie k uchu.

„Áno?“

„Nie je to pravda. Nič z toho, čo hovoria, nie je pravda.“

„Ja viem. Mne to nemusíš hovoriť. Aj tak to však zajtra bude v novinách.“

3

V redakcii zavládlo obvyklé večerné ticho. Na televíznych obrazovkách sa mihotali zábery zo zahraničných spravodajských kanálov, sprevádzané zvukom dobre vytrénovaných prstov dopadajúcich na počítačové klávesnice a niekoľkých diskretných telefonátov.

Line sa práve chystala odhlásiť z počítača, keď sa zrazu šéf

redakcie náhlivými krokmi vrátil z večernej porady. Volal sa Joakim Frost, ale každý ho volal Frosten.

Prv než podišiel k nej, poobzeral sa po miestnosti. Mal chladný pohľad, ktorým akoby hľadel cez ňu. Povrávalo sa, že miesto šéfa redakcie získal práve preto, že mu chýbala schopnosť vidieť za veľkými novinovými nadpismi ľudskej tragédie. Slovom, nedostatok empatie mu zabezpečil tú správnu kvalifikáciu.

„Mrzí ma to,“ povedal, považujúc za samozrejmosť to, že pripravovaný článok o svojom otcovi už videla. „Chystal som sa ti zavolať, aby som ťa informoval, ale už nemusím, keďže si tu.“

Line prikývla. Vedela, že práve on sa zasadzoval za to, aby článok vôbec vznikol, a poznala ho príliš dobre na to, aby sa s ním púšťala do diskusie. Bol odhodlaným strážcom komerčných záujmov ich plátku. Išlo mu len o to, aby mal čím zaplniť titulné strany, a ona nemala chuť počúvať jeho rozprávanie o nezávislej a slobodnej tlači. Okrem toho by ho jej protiargumenty sotva zaujímali. Frosten pracoval v týchto novinách už štyridsať rokov. V jeho očiach bola ešte vždy len bezvýznamným nováčikom.

„Nie je v našich silách to zastaviť,“ povedal.

Znovu prikývla.

„Hovorila si s otcom?“

„Áno.“

„Čo na to hovorí?“

„K tomu sa vyjadrí on sám.“

Frosten prikývol.

„Samozrejme, má právo sa brániť.“

Line sa nasilu usmiala. Brániť sa voči obvineniam, ktoré sa ocitli na prvej strane novín, nemalo takmer žiadny zmysel. Okrem toho bolo celkom beznádejnou úlohou snažiť sa získať prevahu prostredníctvom jedného telefonátu tesne predtým, ako noviny vyjdú, keďže na článku húževnato pracovala celá redakcia.

„Počúvaj, Line,“ pokračoval Frosten. „Chápem, že je to ťažké. Aj pre mňa to bolo ťažké, ale v tomto prípade ide o viac, než si vôbec dokážeme predstaviť. Je dôležité, aby tlač fungovala ako kritický strážca. Ide o prípad s celonárodnou, všeobecnou relevanciou.“

Line vstala od stola. Jeho argumenty boli pokryteckou zásterkou toho, čo preňho naozaj niečo znamenalo: náklad, v akom noviny vyjdú. Integrita novín mohla zostať zachovaná aj bez toho, aby zosnovali senzácievitý článok s jej otcom v hlavnej úlohe. Prípado nepotreboval hlavnú postavu. Kritiku mohli práve tak nasmerovať na políciu ako organizáciu a verejnú inštitúciu. To by sa však tak dobre nepredávalo.

„Ak potrebuješ, môžeš si vziať pár dní voľna,“ ponúkol jej šéf redakcie. „A potom, keď bude po všetkom, sa môžeš zase vrátiť.“

„Nie, vďaka.“

„Myslím si, že ak by sme vec prenechali iným, mohlo to byť oveľa horšie.“

Line odvrátila zrak. Pomyslenie na otcovu tvár umiestnenú na titulke zajtrajších novín jej spôsobovalo nevoľnosť.

„Ušetri ma tohto tu,“ požiadala ho.

„Line!“

Výkrik k nej doľahol od vedúceho oddelenia spravodajstva. Zhováral sa práve s jednou z večerných reportérok, no po chvíli si od nej vzal akýsi hárok papiera a polobehom k nim podišiel.

„Viem, že máš voľno a zrejme sa ti to nehodí, ale mohla by si vziať jeden výjazd?“

Line sa ešte nestihla celkom spamätať, no automaticky odvetila: „Aký?“

„Vražda vo Fredrikstade, v starom meste. Polícia nám to ešte nepotvrdila, ale prišiel nám do redakcie tip od kohosi, kto momentálne stojí pri krvavej mŕtvole.“

Line pocítila, ako ju informácia o čitateľskom tipe naplnila energiou a vyčerpala zároveň. Presne na takýchto veciach rada pracovala. Presne toto jej išlo najlepšie. Dokázala vždy zohnať zdroje informácií, vytiahnuť z nich, čo potrebovala a fakty správne zanalyzovať tak, aby vedela, čo sa dá ďalej použiť a na čo sa, naopak, nedá spoľahnúť.

Frostenova tvár sa rozžiarila v širokom úsmeve.

„Volal nám priamo z miesta činu?“

„Najprv zavolať na políciu a potom nám.“

„Nesprávne poradie, ale OK. Kto zoženie fotky?“

„O desať minút tam bude jeden z našich externistov, potrebuje však reportéra.“

Joakim Frost sa otočil k Line.

„Ak sa teda nechystáš prijať ponuku na niekoľko dní voľna, mala by si čím skôr vyraziť,“ povedal a pobral sa náhlivo preč.

Line sa chvíľu dívala za ním a usúdila, že by preňho bolo oveľa príjemnejšie, keby nasledujúce dni strávila v Østfolde, a nie v redakcii.

Vedúci oddelenia spravodajstva jej podal hárok papiera s menom a telefónnym číslom človeka, ktorý volal do redakcie.

„Možno z toho niečo bude,“ povedal a dodal tlmeným hlasom: „Titulku nezádame skôr než o štyri hodiny.“

4

Novinár zavolať tesne pred desiatou. Wisting nezachytil jeho meno, doľahlo k nemu iba to, že volá z denníka Verdens Gang.

„Zajtra budeme písať o prípade Cecilia,“ uviedol. „Advokát Sigurd Henden poslal žiadosť o prešetrenie na Komisiu pre znovuo tvorené prípady.“

„V poriadku.“

„Radi by sme od vás dostali vyjadrenie k tomu, že vás obvinili z falšovania dôkazov, na základe ktorých odsúdili Rudolfa Haglunda.“

Wisting si odkašlal a odvetil pokojným hlasom: „Ešte raz vaše meno?“

Novinár na chvíľu zaváhal a Wisting nadobudol podozrenie, že sa zámerne predstavil nezrozumiteľne.

„Eskild Berg.“

Wisting si znovu odkašlal. Zrejme išlo o obyčajného novinára, čiže nie o jedného z tých, ktorí sa špecializovali na kriminálne prípady a s ktorými zvyčajne komunikoval, keď sa čosi vyskytlo.

Marilo sa mu, že kdesi už jeho meno videl, nespomínal si však, že by s ním niekedy bol hovoril.

„Ako sa vyjadrite k tomu, že ste údajne sfalšovali dôkazy?“ zopakoval novinár.

Wisting zaregistroval nepríjemný pocit, ktorý mu prešiel po krku a chrbte, dokázal si však uchovať pokoj v hlase.

„Ťažko sa mi k tomu vyjadruje,“ odvetil, „keď nepoznám presný obsah tých obvinení.“

„Advokát Henden vraj môže zdokumentovať, že Rudolfa Haglunda odsúdili na základe nastrčeného dôkazu.“

„Také okolnosti mi nie sú známe.“

„Poverili vás predsa vedením prípadu?“

„Správne.“

„Je to teda pravda? Došlo k sfalšovaniu dôkazov?“

Wisting mlčal, kým si v hlave pomaly snoval odpoveď. Novinár zrejme neočakával, že by mu potvrdil to, na čo sa pýta, očividne ho však chcel vyprovokovať k vyjadreniu.

„Nepoznám pozadie Hendenových tvrdení,“ odvetil pomaly tempom, aby mal novinár dostatok času na zapisovanie. „Avšak mi nie je známe, že by sa v priebehu vyšetrovania vyskytli nezrovnalosti.“

„Údajne existuje svedok, ktorý nedostal príležitosť svedčiť,“ pokračoval novinár. „Svedok, ktorý mal svedčiť v prospech Haglunda.“

„Ani táto skutočnosť mi nie je známa, spolieham sa však na to, že ide o vec, ktorú bezpochyby prešetří príslušná komisia.“

„A nezdá sa vám, že ide o závažné obvinenia, ktoré proti vám ako poverenému vedením vyšetrovania vzniesli?“

Novinár sa zjavne pokúšal vytiahnuť z neho osobné reflexie.

„Môžete ma citovať na základe toho, čo som vám už povedal. Viac sa dnes večer vyjadrovať nebudem.“

Novinár urobil ešte niekoľko pokusov, ale bezvýsledne. Wisting odložil telefón, hoci si dobre uvedomoval, že jeho verzia nemá pre vec tú najvyššiu relevanciu. Úloha tlače – byť strážnym psom – sa uňho stretávala s veľkým pochopením. Jej poslaním

bolo kritizovať politikov, mocných a verejné orgány. Hľadali spravodlivosť a odhaľovali podvody a krivdy. Za tieto princípy sa rád zasadzoval aj on sám, no v tejto chvíli sa mu zdalo, že nespravodlivosť dostihla práve jeho.

Opäť sa zahľadela von z upršaného okna. S ťažkými myšlienkami v hlave sa strnulo díval na vlastný odraz. Tlmené svetlo zmenilo črty jeho tváre natoľko, že sám sebe pripadal cudzo.

Advokáta Hendena poznal z viacerých prípadov. Pred sedemástimi rokmi nebol ešte Haglundovým obhajcom, medzičasom sa však vypracoval na uznávaného advokáta v jednej z najväčších právnických firiem s dobrou reputáciou v celej krajine. Predtým pôsobil ako štátny tajomník a osobný radca na ministerstve financií. V prípadoch, pri ktorých sa pracovne stretli, vystupoval uhladene a korektne. Nepredvádzal sa zbytočne, a ak sa aj vyjadroval pre médiá, narábal so serióznymi informáciami.

Wisting vedel, že Henden sa pokúsi prípad znovu otvoriť. Pred niekoľkými mesiacmi požiadal o zapožičanie vecnej dokumentácie. Z času na čas sa stávalo, že novinári, súkromní detektívi alebo advokáti ich žiadali o sprístupnenie archívov, málokedy však z toho niečo vzišlo.

Sigurd Henden nebol z tých, čo by vypisovali listy alebo žiadosti iba preto, aby získali klientov na svoju stranu. Mal vysoký štandard profesionality a očividne musel v tých starých dokumentoch na niečo natrafiť, niečo, čo mu mohlo dať dostatočný dôvod na to, aby požiadal komisiu o znovuo tvorenie prípadu dávnej vraždy. Wisting sa však nevedel dopátrať, o čo mohlo ísť, a to ho znepokojovalo.

Z úvah ho vytrhla Suzanne.

„Pomôžeš mi?“ spýtala sa a otvorila dvierka na umývačke riadu. Teplá para jej vyšľahla rovno do tváre, a tak o krok ustúpila.

Wisting vstal, usmial sa na ňu a prešiel za pult, aby jej pomohol poodkladať poháre.

Suzanne podišla k dverám, zamkla a otočila ceduľku na nich tak, aby sa zvonku dalo prečítať, že je zavreté. Potom začala sfukovať sviečky.

Wisting otvoril ústa a už-už jej chcel začať rozprávať o Cecilii Lindeovej, vzápätí si však uvedomil, že nevie, kde začať, a tak ich znovu zavrel.

5

Keď vyšla z garáže, do predného skla na jej aute prudko narazil dážd. Voda po ňom stekala prúdom a vytvárala clonu voči okolitému svetu za oknami.

Počas prvých kilometrov jej myseľ zamestnávala iba neistota, s ktorou musel jej otec teraz bojovať. Cítila sa bezmocne, ako keby ho bola zradila.

Pozrela na lístok s poznámkami položený na sedadle spolujazdca, ktorý dostala od vedúceho oddelenia spravodajstva, a v mysli sa jej pomaly začali formovať iné myšlienky. Nebolo v jej silách zabrániť tomu, aby článok o otcovi vyšiel v zajtrajších novinách, mohlo by sa jej však podariť vytesniť ho z titulnej strany. To však záviselo od toho, či sa jej podarí niečo vydolovať z prípadu, ku ktorému práve išla.

Prvé hodiny po vražde boli pre novinárov rovnako dôležité ako pre políciu. Pridala plyn, vylovila z tašky mobilný telefón a vytočila číslo fotografa, ktorý už bol na mieste. Volal sa Erik Fjeld. S týmto nízkym, zavalitým mužom s ryšavými vlasmi a silnými dioptriami už spolupracovala pri niekoľkých reportážach.

„Čo si sa dozvedel?“ opýtala sa ho, idúc rovno na vec.

„Už uzavreli širšie okolie,“ vysvetlil. „Ale keď som prišiel, nebolo tu takmer nikoho.“

„Vieme, kto je obeť?“

„Nie, a podľa mňa to nevie ani polícia.“

Line sa pozrela na hodinky. Uzávierka bola o štvrt' na dve. Mala teda ešte čosi vyše troch hodín. Stalo sa, že kedysi v minulosti už dodala reportáž na titulnú stranu aj za kratší čas, zvyčajne to však záviselo skôr od samotnej reportáže než od nej. Vraždy

sa na titulných stranách objavovali čoraz zriedkavejšie. Záujem o ne klesal, keďže internetové denníky zväčša priniesli správu o nich v čase, keď boli ešte noviny v tlačiarni. Muselo to byť niečo výnimočné, uhol pohľadu, ktorý zaručene priniesli iba oni.

„Vraj ide o nejakého muža?“ spýtala sa, upierajúc podchvíľou zrak na mokrú cestu, od ktorej sa odrážali svetlá reflektorov áut.

„Áno, údajne mal približne päťdesiat rokov.“

Line vystrúhala grimasu. Znelo to ako prípad, z ktorého len ťažko urobí viac. Veľké titulky patrili mladým ženám. Bolo to jednoducho tak. Šanca, že by mohlo ísť o nejakú známou osobnosť, tiež nebola veľká. Takto v rýchlosti jej napadli len dve známe osobnosti z Fredrikstadu. Roald Amundsen a filmový režisér Harald Zwart. Amundsen bol vyše sto rokov po smrti, a Zwart určite nebol v Nórsku.

„Máme nejakú adresu alebo poznávaciu značku auta?“ pokračovala v otázkach. Podobné informácie by im mohli pomôcť vymedziť identitu obete presnejšie.

„Bohužiaľ nie. Na mieste, kde leží, nie sú ani domy, ani autá.“

„Je tam veľa novinárov?“ pýtala sa ďalej.

„Len z miestnych novín, Demokraten a Fredrikstads Blad, plus jeden fotograf, ktorý zvyčajne dodáva materiál Scanpixu.“

„Aké fotky sa ti podarilo urobiť?“

„Bol som tu skoro,“ odvetil fotograf. „Dostal som sa celkom blízko a obzvlášť jedna séria sa mi naozaj vydarila. Mŕtvolu toho chlapa vtedy práve zakryli. Jeho pes stojí pri ňom a naťahuje krk. Mal som fantastické svetlo s odrazom majákov a v pozadí vidno policajné pásky a uniformy.“

„Vravíš pes?“

„Áno, musel s ním byť na prechádzke, keď ho prepadli.“

Line pocítila, ako ju tieto informácie pozdvihli na duchu. Milovníkov psov bolo veľa.

„O aký druh psa ide?“

„Taký s dlhou srstou, trochu ako Chlpáč v tom starom programe pre deti, ak si ho pamätáš. Ibaže nie taký veľký.“

Line sa usmiala. Televízneho psa si dobre pamätala.

„Tie fotky so psom mi odlož,“ povedala. „Do redakcie im pošli tie ostatné. Do internetového vydania potrebujú dať inú fotku, nie tú, čo pôjde do tlače.“

„Určite budú chcieť fotku toho psa,“ namietol fotograf. „Je naozaj dobrá.“

„Nie, s tou počkaj,“ zopakovala Line. Potrebovala ju do svojho článku. Ak by sa tie najlepšie fotky ocitli na internete, klesla by hodnota jej vlastnej práce.

Rozhovor sa skončil bez ďalších protestov z fotografovej strany. Zachytila svoj pohľad v zrkadle. Bola nenalícená a po cvičení si ani len nestihla upraviť vlasy. Prišlo jej to, akoby sa za poslednú hodinu všetko okolo nej obrátilo naruby. Pôvodne nemala na večer iné plány než sa natiahnuť na pohovke a nájsť nejaký dobrý film. Teraz sa presúvala po diaľnici E6 smer Østfold tesne nad hranicou povolenej rýchlosti.

Keď minula odbočku na Vinterbro, prešla do druhého jazdného pruhu a vytiahla lístok s telefónnym číslom čitateľa, ktorý volal do redakcie. Mala by si s ním dohodnúť stretnutie a urobiť rozhovor, ale nemala toľko času. Musela to vybaviť cez telefón.

Telefón dlho zvonil, kým sa ozvala odpoveď. Muž na druhom konci bol očividne pohnutý tým, čo zažil. Keď rozprával, triasol sa mu hlas.

Line sa predklonila a položila na prístrojovú dosku hárok papiera. Kým si zapisovala kľúčové slová, točila volantom pomocou predlaktia. Jeho verzia neobsahovala nič, čo by už nevedela. Bol práve na ceste domov, keď natrafil na telo mŕtveho muža.

„Ešte stále krvácal,“ povedal. „Nemohol som však nič robiť. Tvár mal úplne doriadenú.“

Line pocítila zhnusenie, na druhej strane však tečúca krv predstavovala čosi, čo mohlo urobiť dojem vo forme priamej reči a veľkých písmen, čím sa jej článok dostával bližšie k méte prvej strany. Spôsob, akým k vražde došlo, bol tiež vždy užitočnou informáciou.

„Takže ho dobili na smrť?“ spýtala sa pre istotu.

„Áno, hej.“

„Viete čím?“

„Nie.“

„Ani v okolí toho miesta, kde sa zvažuje terén, nezostalo nič ležať? Niečo, čo mohlo slúžiť ako úderná zbraň?“

„Nie... Bol by som si všimol, keby tam ležala pohodená nejaká bejzbalová palica alebo tak. Ale ktovie, mohol to byť aj kameň.“

„Museli ste tam prísť tesne po tom, ako sa to stalo,“ povedala Line, pretože si spomenula na zmienku o čerstvej krvi. „Videli ste aj niekoho iného?“

Zavládlo ticho, akoby muž na druhom konci premýšľal.

„Nie, bol som tam iba ja,“ odvetil. „Ja a ten mŕtvy. A jeho pes.“

Z dopĺňujúcich otázok, ktoré nasledovali, sa Line nepodarilo získať nič, čo by mohla použiť. Ukončila rozhovor a pocítila, ako sa v jej vnútri miešali protichodné pocity. Prahla po krvavých a beštiálnych detailoch v nádeji, že by jej mohli pomôcť vytesniť článok o otcovi z titulnej strany. Vlastné potreby ju prinútili želať si, aby inému človeku ktosi spôsobil čo najväčšie utrpenie. Nespoznávala sa.

Spod kolies kamióna pred ňou špliechala voda. Počkala, kým sa jej nepodarilo predbehnúť ho, a vytočila číslo informácií.

Zvyčajne, keď išla na výjazd v súvislosti s nejakou reportážou, pomáhalo jej, ak zostal v spojení s ostatnými kolegami v redakcii. Redakčný tím ju priebežne informoval o tom, čo sa zatiaľ stihlo objaviť na stránkach jednotlivých internetových denníkov, z vlastnej iniciatívy dané informácie preveroval a pomáhal jej zistiť podrobnosti, na ktoré sama nestačila. Teraz však nemala chuť hovoriť s nikým z redakcie.

Pani na druhom konci sa jej ospalým hlasom spýtala, ako jej môže pomôcť. Line ju požiadala, aby vyhľadala číslo benzínovej pumpy v staršej časti Fredrikstadu. V malých mestách sa správy o podobných udalostiach šírili rýchlo a Line z vlastnej skúsenosti vedela, že práve na pumpách, ktoré mali otvorené aj neskoro večer, sa všeličo pretriasalo.